

han kom ind til København ved 6 $\frac{1}{2}$ Tiden, medens det kgl. Teater ikke aabnede før 7 $\frac{1}{2}$, og han udbryder nu i store Lamentationer over, at han saadan skal spille en Time, skønt det tager et lille Kvarterstid for ham at komme fra Østbanegaarden til det kgl. Teater, men de tre Kvarter ere ham en stor Ulykke, der skulde absolut gaa et Tog ind til København, som akkurat kunde bringe ham ind til det kgl. Teater i rette Tid. Ja, det er forfærdeligt, at saadanne Ønsker kunne komme frem, havde jeg nær sagt. I og for sig er det ikke saa mærkeligt, for det var jo en Behagelighed for Manden, om han kunde komme i det kgl. Teater lige i rette Tid, og naar han har købt Aarsbillet, som han sagtens har, koster det ham ingenting at faa den Behagelighed. Og Sagen er, at Folk ere aldrig saa farlig bange for at kræve sligt; det have vi jo hørt forskellige Gange i denne Sal, at det er en let Op-gave.

Imidlertid vil jeg dog henstille til den højtærede Trafikminister, om han ikke sammen med Administrationen kunde gaa en Del af vore Jernbanepplaner igennem; jeg føler mig da overbevist om — det har jeg erfaret noget om ved Selvsyn —, at der ruller ikke saa ganske faa Tog, som, naar det skal gøres op, hvad Indtægt de give, vise sig at give en ret betydelig Underbalance. Nu ved jeg godt, at det har været en behagelig Ting for Administrationen, naar der har lydt saadanne Klager som dem, vi forleden saa i „Berlingske Tidende“, da at kunne sige saaledes: Ja, det skulle vi ogsaa imødekomme, der skal virkelig komme et Tog, som kan føre Folk til Teatret til rette Tid. Og jeg ved godt, det er i høj Grad ubehageligt at skulle til at drage saadanne Tog ind igen, men jeg tror alligevel, at en Gennemgang af en Statistik, som jo vel maa findes paa det Omraade, vil vise, at der uden synderlig Ulempe for Befolkningen kan inddrages ikke saa ganske faa Tog, og at det kan bidrage til at forbedre Udbyttet af vor Jernbaneadministration, hvis Budget jo omfatter 46 Mill. Kr., et Beløb omtrent lige saa stort, som Finanslovene drejede sig om fra den første Tid, jeg kan huske. Der tror jeg, der er noget at gøre, og det vil jeg gerne henstille til den højtærede Trafikminister, at han lod sin Administration give sig nogle Oplysninger om de Strækninger, hvor der løber de fleste Tog, om der ikke er nogle af dem, der løber uden at bringe nogen videre Indtægt i

Statskassen, medens de derimod medføre betydelige Udgifter.

Det vilde nemlig ogsaa have en anden Betydning. Paa Finansloven her staar der en anden Post: „Til rullende Materiel“, det vil sige til Lokomotiver og til Vogne. Dertil skal bruges, jeg tror, 2 Mill. Kr. i Aar og 2 Mill. til næste Aar. Det vil jo være ganske indlysende, at hvis det er saadan, at der med Fordel kan inddrages nogle Tog, uden at det sker til ret stor Ulempe for nogen, vil det gøre det rullende Materiel nok saa rigeligt, saaledes at der paa det Punkt vistnok kunde indføres nogle Besparelser.

Da jeg nu er ved det rullende Materiel, vil jeg sige, at det glæder mig, at jeg der kan udtale min Overensstemmelse med det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at en saa fast Post som Lokomotiver, hvoraf vi aarlig skulle bruge en Snes Stykker, eller hvor mange det nu er, tror jeg det vilde være rigtigt, at vi saa efter at bevare for den indenlandske Industri. Jeg tvivler lidt om, at det kan gøres gennem Statsbanernes Værksteder; thi efter den Smule Kendskab, jeg har til disse Værksteder, arbejde de ikke ganske billigt. Men jeg tvivler ikke om, at det lader sig gøre gennem en Forhandling at finde en Fabrik, som med Rimelighed kan drive en Forretning med Lokomotiver, noget lignende som den „Scandia“ i Randers har med Jernbanevogne.

Nu kunde man spørge: hvorledes komme vi ud over den finansielle Vanskelighed? Det er noget, forskellige Talere have været inde paa, og der vil jeg gerne understrege, hvad der allerede er sagt fra forskellige Sider, at den største Ulykke er ikke den, at vi mangle Penge i Statskassen, men det er, hvis det skulde vise sig, at der er Brist i Befolkningens Evne til at erhverve, med andre Ord, hvis Ejendomsdriften, om jeg maa udtrykke mig saaledes, Driften til at eje Ejendom er bleven svagere end Nydelsesdriften. Det er det, der er en Del, der er bange for. Derfor tror jeg, at hvis vi ville gaa rigtig til Bunden, skulle vi tænke en lille Smule paa, hvordan vi kunne hjælpe paa denne Drift til at eje Ejendom, som dog ligger gemt dybt i alle Mennesker. Der vil jeg gerne pege paa en enkelt Ting, og samtidig kan jeg saa røre lidt ved en anden Sag. Der staar nemlig paa Finansloven ret mange Bevillinger, smaa og store imellem hinanden, som lyde paa dette: til noget i